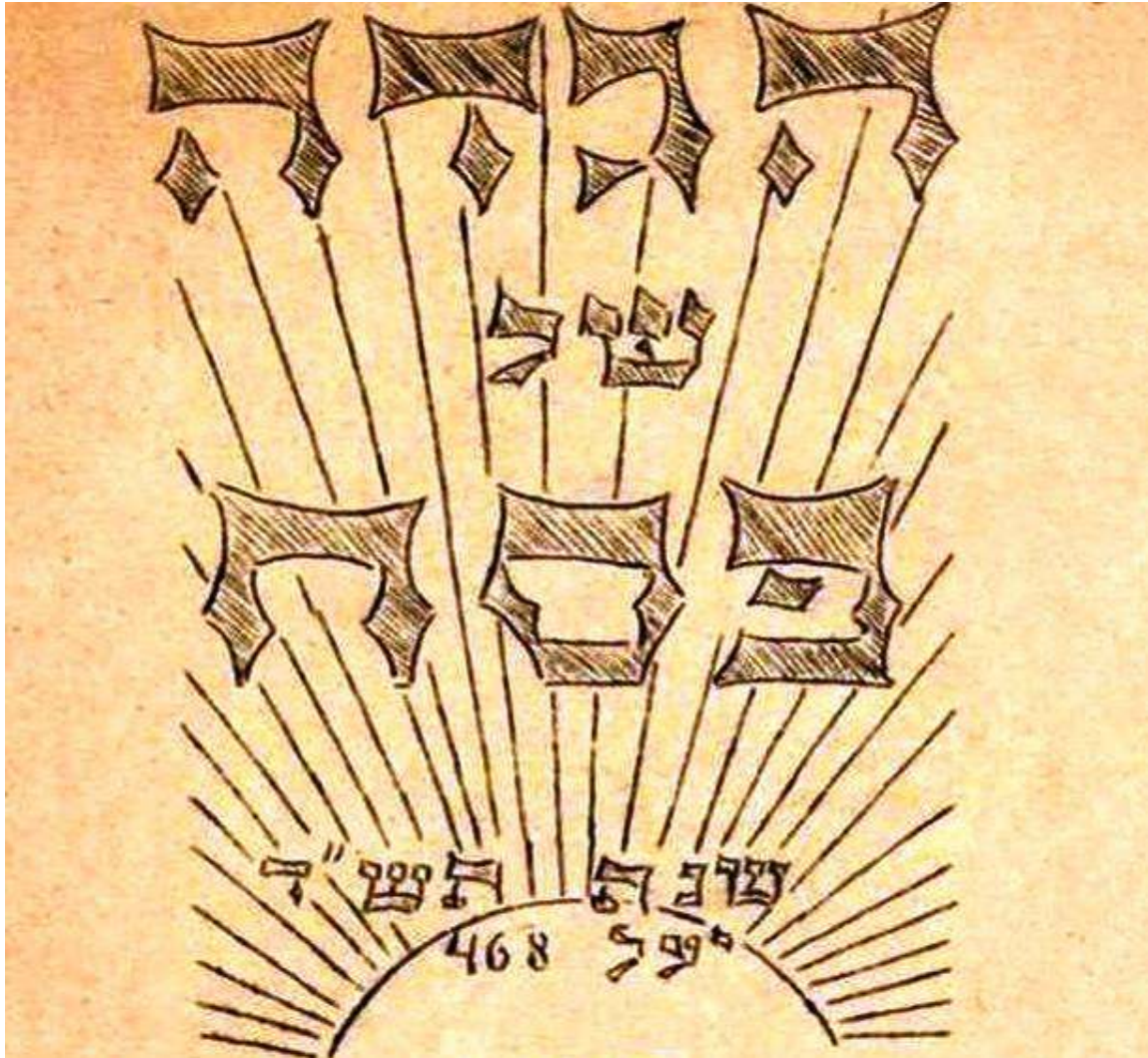

פלוגת הובלה 468

הפלוגה General Transport Coy. R.A.S.C 468, הוקמה באפריל 1942, על בסיס חיילים וותיקים מיחידה 178. בתחילה פעלה בפורט סאפאגה שלחוף ים סוף, בסלילת הציר לקינה שבמצרים עילית, והועברה לאחר מכן לאזור תעלת סואץ.

בסוף 1942 הוחזרה הפלוגה לארץ ישראל. בתקופת שהותה של היחידה בארץ סייעו חיילים מהפלוגה למבצעי גניבת נשק ותחמושת מהמחסנים הגדולים במחנה ואדי סראר שליד ליד חולדה.

ביוני 1943 נשלחה הפלוגה לאי מלטה במקום פלוגה 462 שעברה את אסון הטביעה. ימי הפלישה לסיציליה היו ימי מתח רב ועבודה מאומצת לנהגים. לאחר מכן ירד המתח, העבודה שוב נעשתה שגרתית, והתסכול הצטבר, לאחר שהיחידה לא שותפה בנחיתה באיטליה.

בדצמבר 1943 הועברה הפלוגה ממלטה לאיטליה ופעלה במסגרת המחנה השמיני הבריטי. היא הגיעה לאזור טאראנטו, ומשימותיה היו בעיקר הובלת דלק, תחמושת וחומרי ביצורים מנמל טאראנטו למצבורים קדמיים. לעיתים נקראה גם להוביל גייסות לקו החזית של קאסינו.

בחדשים שלאחר-מכן נשארה הפלוגה בסביבות בארי, שם היו מרוכזים מרבית הפליטים היהודים מיוגוסלביה, ועסקה בסיוע וטיפול בהם. הפלוגה החזיקה את 'דרור' בדרום איטליה ליד בארי עד שעברה לאוסטריה.

מפקדה בתקופה זו היה מייג'ור יחזקאל סחרוב (סהר).

לקראת המתקפה על הקו הגותי, קודמה הפלוגה צפונה והופעלה בגזרת המחנה השמיני בהובלת תחמושת. באוגוסט 1945 הועברה הפלוגה לוילאך שבאוסטריה, והובילה חיילים בריטים לקאלה שבצרפת במסגרת תוכנית החופשות של המחנה השמיני. אנשי הפלוגה טיפלו במחנות הפליטים באזור הכיבוש הבריטי באוסטריה, שם התרכזו אלפים מן המגיעים ממזרח אירופה, והבריחו חלק מהם לאיטליה. לאחר יציאתה של הבריגדה לבלגיה ולהולנד טיפלה הפלוגה במחנה לקליטת הפליטים היהודים שהקימה הבריגדה בפונטנה שליד טארביזיו. הבריטים החלו לחשוך בסיוע היחידה לפליטים המנסים לעבור את הגבול מאוסטריה לאיטליה. חשדות אלו היו בין הגורמים העיקריים שהביאו להחזרת היחידה לאודינה בצפון-מזרח איטליה, לאחר שהיתה שלושה חודשים באוסטריה. באודינה הוסיפה היחידה למלא תפקיד חשוב ב"בריחה" מאזור הכיבוש הבריטי לאיטליה. במסגרת פירוקה של הפלוגה בינואר 1946, הועברו יותר מ-200 איש ליחידת הובלה 179, עד למועד שחרורם.

זאת ספר התפלות תזמן, הוביל מקדמות.
 זמנה בידיו,
 לאל זלתי אבותי, אורח ומתנה מקדם,
 מאצתי זקנה,
 במלים קטן הישנות, תרבות קנה הדורות,
 מר לימי אשכנז,
 תעונה הן, הרבילות שזו, להבי עניי.
 להקד תולקונה במ,
 תעונה הן, הידילות שבילי מרומים, תלונת
 אל אל במרומים,
 ואשר קאה לזוני להביע מעיר זרעה,
 ואשר ידיו לכבי,
 אלה מרב בלטה, ונפשי לקבח השאל,
 תעונה הנה,
 בניכו תפארת והבאמן לפני אל תשחנה,
 תביעה רחמים.

ואל בשמים, אשר קצת תפלות אבותי
 וכתו ועז נתן בה
 לשאת ולקבל כל צרה וחריפה וזרון בעולם
 ולקרוח באלה,
 אהלי לשמע במ תפילתי, אנקתי יאסף
 ויהי למגן לי.
 כי כמוני ממוקם עזוב למשטה ולחנד קלוגל,
 בזבי ומנחה בעולם,
 וכמוני ממוקם אין מכיו ענותי ואיו עוזר ותושב לי,
 כי אט אל בשמים.

התורה

רבך אתה יי אלהיך מלך העולם בורא פרי הגפן :
 רבך אתה יי אלהיך מלך העולם אשר בחר בנו מכל עם
 וירשנוך מכל לשון וקדשנו במצותיו : ואתן לנו יי
 אלהיך באהבה עבדות למנוחה במוצאי לילמנו חבים וזמנים
 לליל יום השבת הזה ויום חג המצות הזה וכן וירשנוך
 באהבה קודש זכר לילינת מצרים : כי בנו בחרת וזוהנו
 קדש מכל העמים ושמח במוצאי קדשך באהבה וברצון בקיטחה
 ובשמרון הנחלתנו :

התורה

רבך אתה יי סגש השבת וישראל וזמנים :
 רבך אתה יי אלהיך מלך העולם שהחיינו וקיימנו
 והגיענו לזמן הזה :

לזנו עניא ואל
 אבותנו בארץ
 כל דכתיב יי
 כל דצריך ייתי
 השנה חכא - לשנה הבאה
 בירצנו וישראל - השנה
 עבדי - לשנה הבאה בני
 חורין

מורה

בְּחִנּוּךְ הַלֵּילָה הַזֶּה מְכַל הַלֵּילוֹת ז'

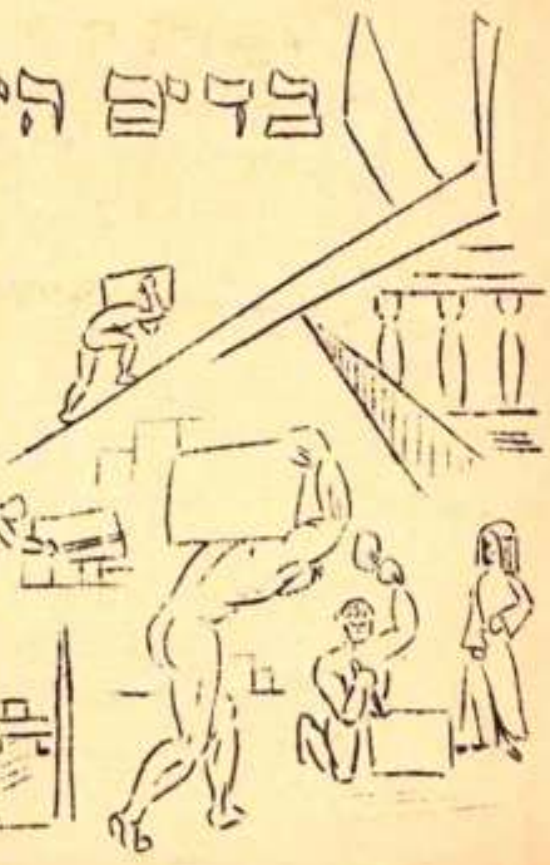
הַלֵּילוֹת אָנֹכִי אוֹכְלִים וְנֹמְזֵי בְּמֵאָה - וְהַלֵּילוֹת הַזֶּה כְּלוּ בְּמֵאָה
 הַלֵּילוֹת אָנֹכִי אוֹכְלִים שְׂאֵר יִרְקוֹת - הַלֵּילוֹת הַזֶּה מְרֹר
 הַלֵּילוֹת אֵין אָנֹכִי מִמְּבִילִין אֶפִּילֵב פֶּעַם אֶחָד - הַלֵּילוֹת הַזֶּה
 שְׁמֵי פִּעְמִים
 הַלֵּילוֹת אָנֹכִי אוֹכְלִים בֵּין יוֹשְׁבֵינִי וּבֵין מִסְבֵּינִי - הַלֵּילוֹת
 הַזֶּה מְלֵבֵנִי מְבִילִין

וְעַתָּה
 וְעַתָּה
 וְעַתָּה
 וְעַתָּה
 וְעַתָּה
 וְעַתָּה

בְּדֵימַי הַיָּמִין לְפָרְעָה בְּמִצְרַיִם

וַיֹּאמֶר אָנֹכִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם מֵעַם מִצְרַיִם וְנֹמְזֵי
 וְנִזְרָעֵי נְטוּנֵיהֶם. וְאֵלֶיךָ לֹא הוֹצִיא
 הַקֹּדֶשׁ בְּרַדְפֵי הַמָּוֶה אֶת אֲבוֹתֵינוּ הַמִּצְרַיִם
 וְנָרִי אָנֹכִי וְנִבְנִינִי וְנִבְנִי בְּנֵינוּ
 מִשְׁעָבְדֵינוּ הַיָּמִין לְפָרְעָה בְּמִצְרַיִם :
 וְאֶפִּילֵב מְלֵבֵנִי וְנִבְנִינִי
 מְלֵבֵנִי נְבוֹנִים
 מְלֵבֵנִי זְמַנִּים
 מְלֵבֵנִי יוֹדְעִים אֶת הַמִּצְרַיִם -
 מִצְרַיִם מְלֵבֵנִי לְסַפֵּר גִּידְעֵי אֶת הַמִּצְרַיִם.
 וְכָל הַמִּצְרַיִם לְסַפֵּר גִּידְעֵי אֶת הַמִּצְרַיִם וְנָרִי זֶה
 מִשְׁעָבְדֵינוּ :

וְלִמָּחָה הָיָה לִפְנֵי אֵלֶיךָ אֲנִי וְתִירֵי וְתִכְבְּדוּ מִלִּפְנֵי
 מִדְּיָן וְיִבְהַג אֶת חֲמֹנֵי אֲחֵי הַמִּדְיָן וְיָבֹא אֵלַי
 חַר הַתְּלָחִים וְדָרְבָה. וַיֵּרָא מִלְּפָנֶיךָ אֱלֹהִים וְעָלְיוֹ
 בִלְבָב אֵל שְׂמוֹךְ הַסִּינָה וַיֵּרָא וְהִגִּיד הַסִּינָה מִלִּפְנֵי
 מִסַּח וְהַסִּינָה אֵינָם זָכֵלִי וְלֹאֲנִי מִלִּפְנֵי אֱסֶרֶח
 עַד וְאַרְצָה אֶת הַמִּצְרָאִי הַמְדוּלֵל הַזֶּה וְיִבְדַּע לֹא
 יִבְדַּע הַסִּינָה וַיֵּרָא יְהוָה מִי כִי לְרֹאשׁוֹ וַיִּקַּח
 רֶגֶל אֱלֹהִים אֱלֹהִים שְׂמוֹךְ הַסִּינָה וְיִאמַר - מִלִּפְנֵי
 מִלִּפְנֵי וְיִאמַר - הַגִּבִּי וְיִאמַר - אֵל מִסְרָב
 הַלֵּל לְפָנֶיךָ מֵעַל רִבְלִיָּה מִי הַמְסֻחָה אֲשֶׁר
 אָמַר עֹמֵד עָלְיוֹ עֲרִמָה קֹדֶשׁ הַהַיְוָה וְיִאמַר
 יְהוָה - רֵאשִׁית רֵאשִׁיתִי אֲנִי עֲנִי עֲנִי אֲשֶׁר גִּמְלָה-
 נִימֵי וְהָאֵת אֶעֱשֶׂתֶם לְמַעַתֵי מַעַתֵי לְבָשִׁי כִּי
 יִדְעִיתִי אֶת מַעַתֵיכֶם וְהָאֵת לְמַעַתֵיכֶם וְהָאֵת לְמַעַתֵיכֶם וְהָאֵת לְמַעַתֵיכֶם
 נִימֵי וְהַלְעֵלוּהוּ מִן הַמִּדְבָר הַהַיְוָה אֵל אֲרָץ סוּ-
 בָה נִרְחַבֵהוּ אֵל אֲרָץ זָבַח וְהַלֵב נִדְבָשׁ וְעֵשֶׂה
 לְבָב וְאֶשְׁלַח אֵל פְּרִיעָה וְהוֹדָא אֶת עַמִּי בְנֵי-
 יִשְׂרָאֵל לְמַעַתֵיכֶם וְיִאמַר יְהוָה אֵל אֲהַרֹן - לֹא
 לְאַרְצָה מִלִּפְנֵי הַמִּדְבָרָה וְיִלְךְ וְיִפְלְשֶׁהוּ בְחַר
 הַתְּלָחִים וְיִשָּׂק לוֹ וְיִסַּח מִלִּפְנֵי לְהַחֲרֹךְ אֶת כָּל
 דְּבָרֵי יְהוָה אֲשֶׁר שָׁלוּ וְהָאֵת לְמַעַתֵיכֶם וְיִאמַר
 אֲנִי וְיִלְבֵּן מִלִּפְנֵי וְיִאמַר וְיִאמַר אֶת כָּל

וְקָנִי בְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּדְבַר אֲהַרֹן אֶת כָּל
 נְדָבָרֵיהֶם אֲשֶׁר דָּבַר יְהוָה אֵל מִלִּפְנֵי וְיִאמַר
 הֵעַם וְיִשְׁמְעוּ מִי מַעַד יְהוָה אֶת בְּנֵי-
 יִשְׂרָאֵל וְכִי רֵאשִׁית אֶת עֵינֵיהֶם
 בְּחָזִי חֲלִילָה וַיְהוֶה הַכֹּהֵן מִלִּפְנֵי
 אֲרָץ מִצְרַיִם מִבְּכֹר פְּרִיעָה הַיּוֹשֵׁב עַל
 פִּסְגַּת עַד מִבְּכֹר חֲשָׁבִי אֲשֶׁר בְּבֵית הַהַר
 וְכָל מִבְּכֹר מִמֶּנּוּ וַיִּקַּם פְּרִיעָה לִילָה
 הַהֵא וְכָל עַבְדָּיו וְכָל מִצְרַיִם וְהָאֵת אֶת-
 עַתְּ בְדוּלָה מִמִּצְרַיִם כִּי אֵינִי בֵּית אֲשֶׁר
 אֵינִי עִם מֵת וְיִקְרָא לְמַעַתֵי הַלְּהַחֲרֹךְ לִי-
 לֵה וְיִאמַר - קָמָה אָמֵן מִדְּבַר עַמִּי בְּ-
 עֵינֵיכֶם אֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַלֵּכָה בְּמֵ אֲנִיכֶם
 בְּמֵ אֲנִיכֶם עֹמֵד בְּחֹדֶר דְּמִצְרַיִם הַלֵּכָה בְּ-
 וְכָתוּב בְּמֵ אֲנִי: וְהַחֲזִיק מִצְרַיִם שֶׁל הַעַם
 לְמַעַתֵי לְעֵלְיוֹת מִן הַמִּדְבָר כִּי אֲמַר בְּלִבִּי
 מִצְרַיִם: וַיִּשָּׂא הַעַם אֶת בְּאִקְוֵ מִרְמָה לְחַחֵץ
 לְמַעַתֵיכֶם אֲרִיִת מִלְּפָנֶיךָ עַל עֵינֵיכֶם:
 וְיִאמַר אֶת הַמִּצְרָאִי אֲשֶׁר הוֹדָא אֶת מִצְרַיִם
 עַמִּי מִאֲחַת כִּי לֹא חָתַם מִי בְרִשׁוֹ מִמַּעַ-
 נִי וְלֹא בְּלִבִּי לְהַחֲמִיֵם וְגַם אֶת אֶת לֹא
 עָשָׂה לְחַחֵץ

רָבוּ בְמַלְיָאֵל הָיָה אֹמֵר: כֹּל שֶׁלֹּא אָמַר שְׁלֵשָׁה דְבָרִים וְאֵלֹהֵי מִצְרָיִם לֹא יָדָעוּם
 וְאֵלֹהֵי הַיָּם: פֶּסַח - מַצָּה - הַמָּרוֹר

פֶּסַח
 זֶה שְׁנוֹנֵי אֲכֻלִּים, עַל שֵׁם
 מִהָיָה עַל לֶחֶם שֶׁלֹּא הִסְפִּיק
 בְּצִקָּם לֵיל אַבְרָהָם לְהַחְמִיץ
 עַד שֶׁבִלְעָה עֲלֵיהֶם מֶלֶךְ מִלִּ-
 כִּי הִמְלִיכָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא הַבָּלֵם, שֶׁפָּאָר: וַיִּשְׁפֹּט
 אֶת הַמִּצְרַיִם אֲשֶׁר הוֹצִיאָה
 מִמִּצְרַיִם עֲבוֹת מֵאוֹתוֹמִי לֹא
 חָמַץ, כִּי בִדְשָׁה מִצְרַיִם וְלֹא
 יָכְלוּ לְהַחְמִיץ, וְגַם אֵת
 לֹא עָשָׂה לָהֶם.

מַצָּה
 שֶׁהֵי אַבְרָהָם אֲכֻלִּין
 גְּזֵמוֹ לְעֵצֵי הַמִּצְרַיִם הָיָה
 קִיָּם, עַל שֵׁם מִהָיָה עַל
 שֵׁם עֲפֹכַת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא: עַל גַּיִ אַבְרָהָם
 מִצְרַיִם, שֶׁפָּאָר: וַיִּשְׁפֹּט
 תָּם וְבָה פֶסַח הוּא לִי,
 אֲשֶׁר פֶּסַח עַל גַּי בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם מִבְּנֵי
 אֶת הַצָּרִים וְאֶת גַּיִם
 הָאֵיל וַיִּקַּד הַיָּם וַיִּשְׁ-
 תַּחַר.

הַמָּרוֹר
 זֶה שְׁנוֹנֵי אֲכֻלִּים, עַל שֵׁם
 מִהָיָה עַל לֶחֶם שֶׁלֹּא הִסְפִּיק
 בְּצִקָּם לֵיל אַבְרָהָם לְהַחְמִיץ
 עַד שֶׁבִלְעָה עֲלֵיהֶם מֶלֶךְ מִלִּ-
 כִּי הִמְלִיכָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא הַבָּלֵם, שֶׁפָּאָר: וַיִּשְׁפֹּט
 אֶת הַמִּצְרַיִם אֲשֶׁר הוֹצִיאָה
 מִמִּצְרַיִם עֲבוֹת מֵאוֹתוֹמִי לֹא
 חָמַץ, כִּי בִדְשָׁה מִצְרַיִם וְלֹא
 יָכְלוּ לְהַחְמִיץ, וְגַם אֵת
 לֹא עָשָׂה לָהֶם.

בְּכֹל דָּוָר דָּוָר חִיב אֵדָם לְרַאוֹת אֶת עַצְמוֹ כְּאֵלֶּה הַדָּבָר יֵצֵא
 מִמִּצְרַיִם

עַל אֵת מִצְרַיִם

עַל אֵת מִצְרַיִם מִיָּד יַעֲקֹב מִיָּד לִיָּד:
 הַיָּד הַיְהוּדָה לְקִדְשׁוֹ יִשְׂרָאֵל מִלְּיָדָיו:
 הַיָּד הַיְהוּדָה וְכִנּוּס - הַיָּד הַיְהוּדָה לְיָדָיו:
 הַיָּד הַיְהוּדָה כְּאֵלִים, בְּנֵי עֹז - מִבְּנֵי עֹז:
 מִן לֵה הַיָּד הַיְהוּדָה הַיָּד הַיְהוּדָה - הַיָּד לְקִדְשׁוֹ:
 הַיָּד הַיְהוּדָה - הַיָּד הַיְהוּדָה הַיָּד הַיְהוּדָה - מִבְּנֵי עֹז:
 מִלְּיָדָיו הַיָּד הַיְהוּדָה וְהַיָּד הַיְהוּדָה:
 לְיָדָיו אֵלֹהֵי יַעֲקֹב:
 הַיָּד הַיְהוּדָה אֵת מִיָּד, וְהַיָּד הַיְהוּדָה מִיָּד

אשר יהיה ליהוה אי בזה בזה
כנס ורכבו רמה ביה
עדי וזמנתו זה רחמי לי ליה ביה
זה אלי והנהה
אלוהי אבי - וגו' והמנהה
יהוה איש מלומד
יהוה ה' ה' שמו
ממדות פריה ונחילו זה ביה
המבחר עלי ירו מבקב ביה סוף
החולתו ימליכה

בשעת בו חנוק סמנו ים
אללו סיופרת מהים אדירים :
מי נמכה באלט יהוה
מי נמכה באדר מעדש
נורה תועלת עשה פלה :
בהית ימינך תבלטמו ארץ :
בחיית בחדק עי זה באלמ
נחלת בשוה אל נוה גדול :
למפג עמים רבובון
חיל חזו יעבי פלח :
זה נחלה אלמתי אדום
גלי סווא יאחזמו רעד
נמכי על יעבי סבון :
מבול זרועך ידמה סבון
עד יעמו עמי יהוה
עד יעמו עי זה קניית :
מביאמו ותשקמו ביה נחלתך
יכוון לעתך פלח יהוה
סמנו אדוני מונב ידית

יהוה ימלך לשולט רשו

ירדו במאולות כמו אבן :
ימינך יהוה נחתי ביה
ימינך יהוה מרצע אבן :
גבר
תעלי ויחונך יא למו פקע :
בברתו איתך בסלמה מיה
באבה כמו מד בוזלים
קפאה החולתו גלב ים :
אמר ארבע ארבע ויעיב אהלס קלל
תמלזמו בפלי ארבע חרבי
חורישמו ידית

רבי אליעזר ורבי יהושע ורבי הללון כו
עוריה ורבי עקיבא ורבי טרפון היו
ישועין גבני ברק ויהו טספרים ביציאת
מצרים כל אלו הלילה עד נבא תלמיד
זה ואמר להם: רבותינו הגיע זמן קריאת
שמע של שתיית.

שמע שמע
שמע שמע

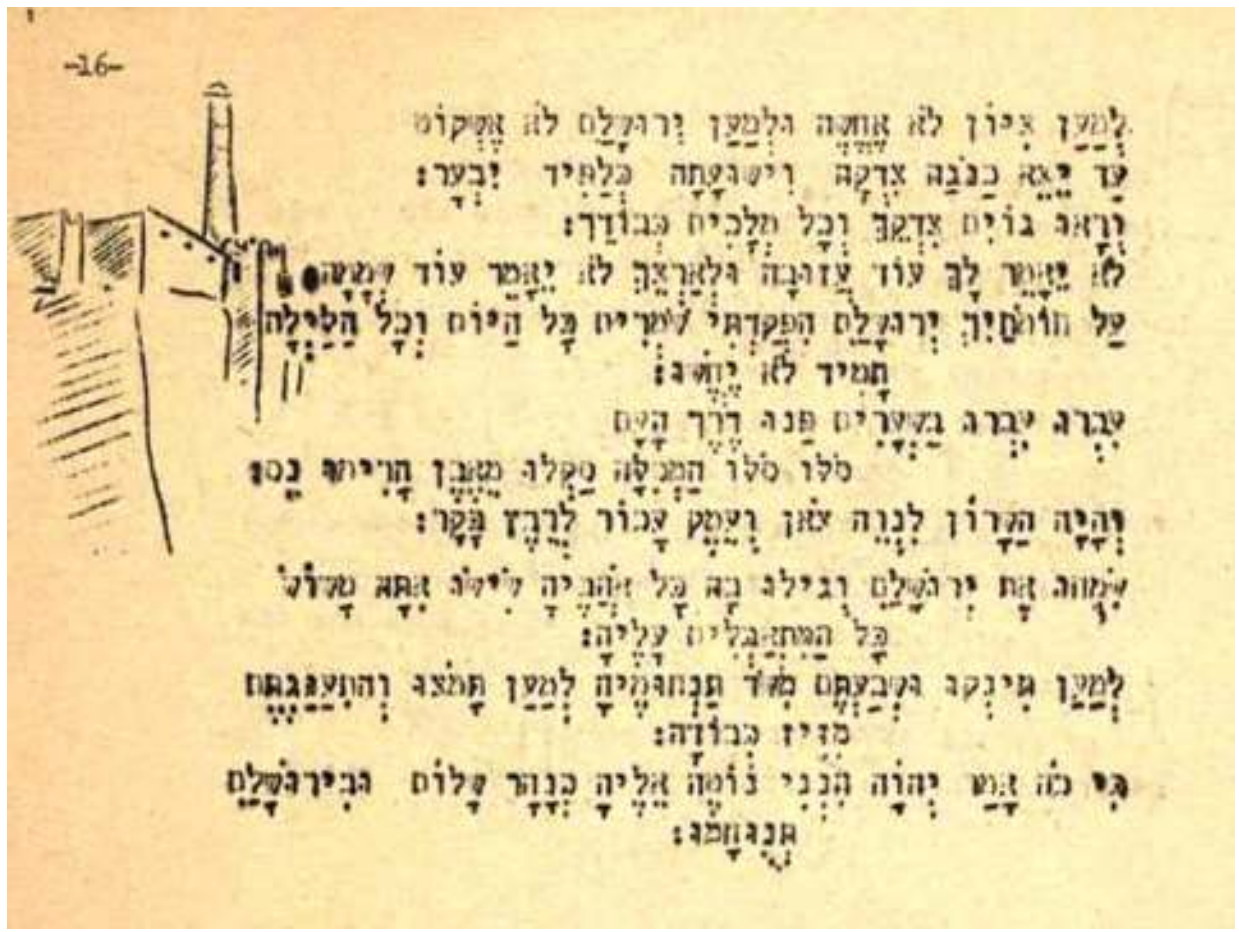
עתיד לפדיון שבויים יא יד ונלחם בבויים
פסח לעתיד
דגול בעוז מבודו יוסיף אדני שנית ידו
פסח לעתיד

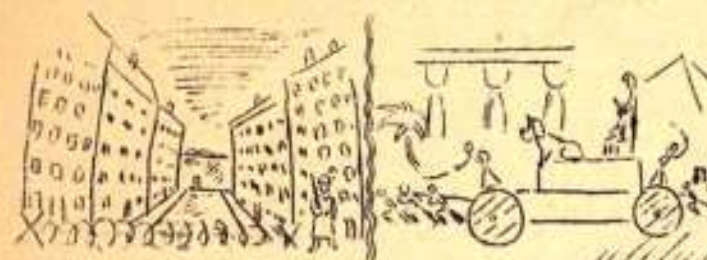
עֲבַד יְהוָה אִתְּ לֵבָיִת אֵת עֲבִידֵי הַחֹלְמִים :
 אִם יִשְׁלַח שְׁחוֹק מִיָּבֵה כִּלְיֹנְכָה רַחֵם :
 הִן לֹאשֶׁה בְּבוֹרֵי הַבְּהִיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת עִם אֱלֹהֵי :
 הַבְּדִיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת שְׂמֵחָה הִיכֵנָה שְׂמוֹנִים :

וְבָה יְהוָה אִתְּ לֵבָיִת אֵת עֲבִידֵי הַחֹלְמִים מִמֶּנֶּב :
 הַדּוֹרֵי מִרְמֵחַ מִרְמֵחַ קִלְרָה :
 עֲלוֹהַ יֵלֶךְ וְנִבְכָּה בְּעַל מִשַׁח הָאָרֶץ -
 בּוֹז יִבָּה בְּרַחֵם נוֹדֵד אֶלְמִיּוֹ :

לִמְעַן אֵיכּוֹן לֹא אֲחַשֶׁה הַלְמֵעַן יִרְבְּעִלֵם לֹא אֲשַׁקֹּם :
 עַד יֵאָד כְּבִנְיָה אֲדָקָה וְיִשְׁבַּחְתָּה כְּלִמְדֵי בְעֵר :
 וְרֵאשׁ בּוֹרִים אֲדָקֶךָ וְכָל מַלְכֵיכֶם כְּבוֹדְךָ :
 לֹא יִשְׁמַח לֶב עוֹד עֲזוּבָה וְלֹא יִשְׁמַח עוֹד יִשְׁמַח :
 עַל חוֹמֹתֶיךָ יִרְבְּעִלֵם הַפְּקֻדֹתַי לְעַמִּי כָּל הַיּוֹם וְכָל הַלַּיְלָה :
 חֲמִיד לֹא יִחַשְׁבֵּנִי :
 עֲבָרָה יִעָבֶר בְּעֵרִים פְּנֵי דֶרֶךְ הַיָּם :
 סִלּוֹ סִלּוֹ הַמַּכְלָה סִלְלוֹ מִשְׁבֹּן חֲרִימָה נִסְסוּ :
 יִהְיֶה הַדְּרוֹן לִנְוָה עֲגוּן וְעִמֵּק עֲבוֹר לְרֵבֶז בְּקָר :
 שִׁמְחָה אֵת יִרְבְּעִלֵם וְגִילֵךְ בָּהּ כָּל הַחַיִּים לִי יִשֶׁה אֲמָה מְדוּלָה :
 כָּל הַמַּחְבְּלִים עֲלֵיהֶם :
 לִמְעַן מִיִּנְקֶה הַעֲבָעִתָם מִלֵּד תִּכְחַדְמִינִי לִמְעַן תִּמְצַד וְהוֹעֲבִינִי :
 מִיָּד כְּבוֹדָה :
 כִּי כֹה אָמַר יְהוָה הַנְּבִי צִוִּיתִי אֵלַי כְּבוֹד שְׁלוֹם הַבְּיִרְבְּעִלֵם :
 מִנְּחָמָה :

לא נמקה עוד השלילה,
עוד נמכות השלילה
מני אבות ולי בנים,
מני מדורות ולי מדורות
עוד נמאח השלילה...

אכן, שלילה הדורות לא נמקה ו
שלילה הבכורה והיסטוריה...
נמקה מארים אז...
המדורות אירופה כיום...
עוד נמאכת השלילה:
ממגיני מסדה - עד למגיני הל-טו
ממגיני מסדה - עד ללוחמי הרשת
משומרי חומת ירושלים -
עד לחסיילי ישראל במסיבה...

ש ל ש ל ח א ח ת ה י א ו

והיא נמקה לאבותינו ולנו,
קלא אנו גלגד עמד עלינו לכלותנו
קלא נבאל וזר ודור עומדים עלינו לכלותנו,
וחקו ול ברבך הוא מאילנו מידע.

קול ברמה נקמ
נקי בכי תעורר
החל מבכה על בניה
מבכה להחיות על בניה
כי איננה

מנצי עולה מאוי
וסיניך ממעשה
כי יש סכר לפסגלתך
וקבג מסרץ אויב
וליש מקרה לחתך יתה
ולטבה בניט לבהולס

כל שאלה אני שומע אצדעים.
 - אחי פדנכים, פבאות, בפירות -
 עמכאי וזכה, מערה רודים,
 רדפי להבות, מגפות הפתחים,
 מפטר, משלגים, בגופות, בפירות

כל ששכב אני שומע קולות
 - אחי הפחובים צדריים לשחיתה -
 משודי אבערה, משיי מאלות,
 מערים ועירות - מזבחות לעולות;
 אנקח אבנים לילוחי מבסיתה.

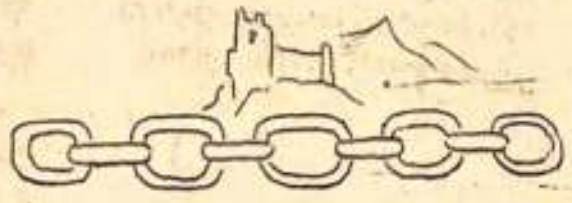
כל ששומע אני שומע דמיקות,
 - אחי באינוק, בתמי הנכאים -
 מפלחות החומות ובקעות העמיקות,
 סדורות אל דורות הדיהן מוקיקות
 במחנות הענבי, בגורות רפואים.

עיני לא תחבלנה תמיד לרוותם,
 ולגי לא יחדל מלזדוק: מועבתו
 וכל האדם יאבד על מותם,
 ושמים מעל עוד ירדו לבמותם,
 ועולם המלואו על קברם יאבה.

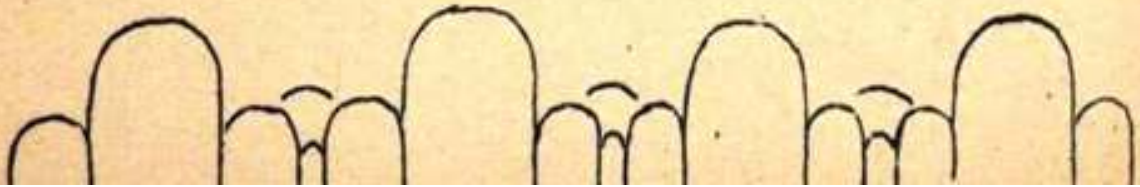

מסב קמלנה עני צעו
 בכיחנה קרב
 ובקדוהו קמל עוד ואיעם
 נלחמיה אנני נדס.
 אוסללה זשה, אורח דאמנו,
 אין מושיע - אין עוזר,
 הצועד נדס קדימה,
 או לייער הנה וזר ?

לו נתקה עוד השלעלת,
 עוד נמשכת השלשלת
 מפי לילות עמחת-תורה
 זלי לילות שמחת-מכירה
 עוד נמשכת השלעלת...

"יחבול ויחקור שמך הגדול" ישראל הולך חסד.
 ישראל האביר עולמית, עלה בצעד קדימתו מערב המדינות - עמד
 אש, חקע בגופו גדול לחרות נצחו אופדים על ידך דורות
 עבר, אופדים על ידך בני המצאות ודורות עתיד. זאת אחרון
 ראיה ראשון, - "יחבול ויחקור שמך הגדול" - וכל המקדשים
 שמך השדות והערכה, הם ילחמו לכבודך, ולנאווונך, - קדיש
 אקרא על כל הנאמנים והנאמלים הקדושים והאהובים מאז
 ללחם עד לניגוד, בין הנענים בגישות עד הנאמנים והנאמרים
 במאי-נולדת - הכל יהודים, הכל בני ישראל, ראה, כל המי אדם
 בחסדך, והם נברים שלפי הצעים גמלוה עולם. עולם והנה לבית
 קודו הנדון לרכבו, ראה סגפתי-יונה התוללה על הכל, השמים
 יתעורר אש על ראש אדם, מלוח וידונים, מבוטולי מבבל את-
 בלעים, נוקפי אש, עממי-טמא כל המבגלים, אפס רשח היחיד,
 והל רשח הרגיות, כל הממלים וחערערך, השתין צוף, עד נפלו

זה על זה, כל המגוח נקרב נקאיו - וזה
 קרה להחלנה טוונז, קרה גם להחלנה הפנימי.
 ורבו כל נרשיות, נחערערך דתות ונקיט
 הגדרים בין אדם לחבירו, כל עדי אדם הנהלה
 ונזקקו יחד. כהלת - הם אחד נבללו מעשר
 אחד קרבה, ורבו אותם תונים. מלנה נותרים
 אל אור אחד, כלנה עולים במעלה אות, דות-
 קים על ערי היכל אחד, חותרים לבוא לפני
 ולענים של עם-קדש, לא עם, אלא עולם. מלנה
 נעקדנה על המזבח, מלנה הנקענה על העץ.
 ערש כב העמיקה הכוח במחורמת גלהים, נמאנה
 זה לזה ויודו וינקו את הוסיבת, את גם בפירות
 הרבה, אך המקור אחד. ראשינה נשאים לשמים-
 ראנה עולים העלה העלה אל היכל המאח, בשדה
 אות במשועה אות בפינה:

"יחבול ויחקור שמך הגדול, לעולמי עולמים ולנאח נאחיה ו"

על אדמת האויב מה נמשכנו,
 אחיות ואחים הנכר -
 אך לבי עלי דווי כי בוששנו,
 אך לבי בי זועק: מאחרו!

ב.
 מי יא א לקבל את פנינו?
 אם לא מיום של חלום-בלחות -
 ופי יבוח ללחוצ את ידינו?
 רק אללים של עברי רבבות...

ג.
 איך אפשר לבשום - הן נחנקנו,
 ויהי כל שעל אדמה לקללה -
 איך אפשר עוד לזעק - והושחקנו,
 אך לבי עוד זועק כה מרה...

ד.
 מה גדולה, אפלה חובתנו,
 מה עמוק ואורב הוא הכאב -
 מי יוכל את מקור דמעותינו
 בכור של גבורה לארץ?...

ה.
 האויב - במניו לא אביטת,
 כי אראה בו רק רשע, זרון -
 חו חנני, אלי ואמיטת
 על ראשו רק חרטה וקלון!

ו.
 הדליקה את כולם בשלהבת,
 וכל נפש סמטה בה הכרית -
 כי כל קרון וקרונ של רכבת
 מזכירים לי רק אמת וסידר...

ז.
 בעד זרם דמעותי לא אעצורה,
 כל מלה אשר בפי היא קללה -
 על ראשיכם, ארורים, הם יחולו
 אך לנו יהיו לברכה!

ח.
 בדמנו, בדמנו חיינו
 כך היל, וחווה ויהי -
 אך האט לעולם אומתנו
 מאוח: בדמיך חיי?!

מבני עינים, במרדני עינים,
 רחף עינים מחלוח ומחודרת.
 בלים של עינים, עינים הלי וזוט.
 עינים קפוזות ועינים שלהבת.
 עינים תחפה וילל ומרדף,
 עינים-הם, עיני לכול, עיני-חוח -
 עיני יהודים זועקות מסתור של עולם,
 מה אעשה לעינים, עיני המבור, עיני היחוס?
 איה נשאל אליהן עיני?
 אמה, אלהים אדירים, אלהי השירות,
 תנני טעון לעינים נעות ונדות,
 ותיחי בגלגל-הקלס
 לעינים בזבלות-קורות טרשי בגלגלות.
 אברך על כל עין מבניה וצדיתי לה אור,
 אור טרדים, אור טעבות,
 ומה רקעתי עינים רושפות ונוקבות.
 ושבצו בחוכי והלך לי מים ועד ים
 לבקוע חומות הסגר ולהתיך שלללות מענים.
 עם צבא העינים אבוא תחת פל הרקיעים,
 עלי כל ארמות, עד יכרעו עריגי ממלכות נגזרים
 אחרי חללה ואימים בכליטוח
 מעיני יהודים זועקות מסתור של עולם. -

עָרֵי בְּאֵמְנוֹתַי, אֵל כְּטוֹי לְדַם יִשְׂרָאֵל שֶׁפָּכַחְדוּ
 קְהֵלוֹת שֶׁבְּפֹלֵיין - קְבֻרוֹת אֶלְפֵי רַבְבָּה אֵין בּוֹלְלוּ
 רִמְמִיָּה - מִזְבַּח עֶקְדָה, וְהִשָּׁה לְעוֹלָה זֶה עָמִי
 אֲרַפֵּת שֶׁנִּקְפְּרֵת בְּחַיִּים - וְעָמִי בְּמִפְּוֹלֵת רִפְסוֹ
 הוֹלֵנְדִיָּה, אֶרֶץ הַחֹפֶשׁ, אֵיךְ נִכְבְּלֵת, וְאֲחֵי כְּפָרֶךְ-דָּמוֹ
 בְּלִבֵּיהָ בְּצִוֵּי, וְיִהְיֶינָה מְעֻרְבוֹת שֶׁעוֹרְפֵיהֶם צְוֹאֲרֵמוֹ
 בּוֹרְגִיָּה, בְּהַלְגֵרִיָּה וְיָנוּ - מִבְּדִלְדוֹ מִתְמוֹמָתוֹ עַל מַתְיוֹ
 הַדְּבֻרִיָּה, בְּבִדּוֹ בְּעִירֶךָ - שְׁמוֹת לְמַד רָצַח אֲחֵדוֹ
 הוּי רָצוֹחַ, הוּי שׂוֹד, הוּי מְרֻבָּה, מְלִיִּת שְׂדֵדוֹת חוֹן לָזֶה
 שֶׁנִּעֲשֶׂה לְעָמִי כְּחֵבֶל בְּמַטָּה הַעֲשָׂרִים לְסִפְרֵיהֶם
 יָמֵיהֶם עוֹד רַמִּים יַעֲבֹרֵה, שְׁנַיִם וַיִּבְלֹחַ תְּמִימִים
 עָרֵי שֶׁיִּבְנוּ עַד חָמוֹ מֵהַ קְרָה, נַח בְּרִיָּע פֶּה פְּתָאוֹם.

אֲכֹן מִכִּי, זֹמַת הִיא נִשְׁבָּחַת, -
 עֲנֵתוֹ חָתָם קוֹל עֲצוֹה.
 הַיְיָ יִשְׁמַע מִשְׁחַבְּתֵי
 אֶרֶץ תְּכַפֵּף קֶאֱל אוֹתָהּ שֶׁבִבִּי:
 יִמְתִּי, הוּי אָמִי, זֶה הַכּוֹס תְּשִׁימִים
 הַמְעוֹת חֲמֵלֵא עַד שֶׁפָּחַח?
 אֲבֵלִי הַיְמַעוֹת בַּה לְבַעֵר בִּינְתֵימִים?
 אֲבֵלִי... שְׂרָבֵה... הַיְיָ יִשְׁמַע?
 יִשְׁמַע מִשְׁחַבְּתֵי לְסַחַר,
 מַפְיָקוֹת עֲנֹה וְאֹר-זוֹר,
 חִלְדֵי אֵל אֲמֵא הַתְּנֵה.
 הָאֵם אֵת רֹאשָׁהּ אֵת הַרְבֵּינָה, עֲמֵדָה;
 הַמְעָה בֵּין רִיסֶיהָ לְפִתַּע רְעֵדָה.
 וְהִנֵּה שְׂרָבֵה כַּפְּרִיָּה
 כּוֹפְלֵת עַל רֹאשׁ הַקֶּטָן הַמְעַת-אֲשֵׁן,
 דִּבְרָה עַל הַמַּצָּה בְּלִשָּׁה...
 אֱלֹהִים בְּשִׁמְיוֹ הוּי עֵינָה
 בַּם נִמְעָה זֶה בְּמוֹת הַיְיָ וְשֵׁנוֹ

הַנִּכְוֹן הָאֵם, זֹמֵי הַזְּמֵרֵת,
 מֵה שֶׁבָּח סִפֵּר בְּזוֹנֵי,
 כִּי בְרַחַם הַשְּׁמַיִם עוֹמֵת
 כּוֹס בְּדוֹלָה לְפָנַי נִס-אֲרָנִי,
 וְעַם כָּל אֶרֶץ וְאֻמָּה שֶׁיִּבְוֹא
 עֲלֵינוּ מִיַּד הַזָּרוֹן,
 חֲפַל מְעִינֵנו שֶׁל אֱלֹהִים
 הַמְעָה אֵל הַכּוֹס בִּיבּוֹן,
 וְהִיָּה כִּי תִמְלֵא כּוֹס-הַפֶּלֶא
 כֶּלֶה עַד שֶׁפָּחַח הַמְעוֹת אֱלֹהִים,
 אֵלֵינוּ יִבְוֹא הַבּוֹאֵל,
 אֲנִי תִהְיֶה חֲפֵלוֹת יְזַמְרֵה,
 אֲשֶׁר לְבוֹזוֹ יִאֲפֹר, יַעֲבֹרֵה
 דוֹרֹת, כָּל דוֹרוֹת יִשְׂרָאֵל?

אבותינו כה רקדו:
 יד אחת על שכם רע,
 כמר-חורה שניה או חזק
 - סבל-עם בזזכה נשנו -
 עוד נמשכת השלשלת...

כה רקדו גם אנחנו
 יד אחת מאחז ומעל,
 במל-דור שניה חזקת
 מאר-יגון גדול מבר ודא.
 עוד נמשכת השלשלת...

אחה אלוהים
 למה רבוא רבבות אלפי מל המללית האלה
 מסביב יצרת
 ולמה עשיתני לשמוע בכל יום תמיד
 את קול בני הגדול - הפולח אנביה
 ורק את ידי אסרת לבלתי אושיע
 למה נתת לי הברו להליל,
 לפדוח, לעזור ולהושיע -
 ורק את ידי אסרת בכבליים ?
 למה אלהים,
 למה זה עמק לבוזל זרתי
 רביל לז חמני ?

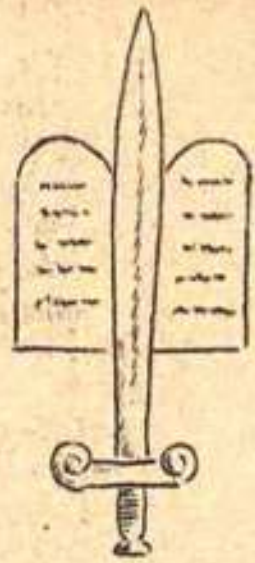
מעל מסגת הר האומיים
 שלום לך, ירושלים |
 אלמי גדלים מקצות כל חבל
 נושאים אליך עינים,
 בטלמי ברכות חיי ברוכה,
 מקדש מלך, עיר מלכה |
 ירושלים, ירושלים,
 חני לא אדון ממון
 ירושלים, ירושלים,
 י ב ר א ח מ ש י ה, י ב ר א

מעל מסגת הר האומיים
 אשתחוו לך אומיים,
 מעל מסגת הר האומיים
 שלום לך, ירושלים |
 טאח דורות נלמתי עליך,
 לזכות, לרעות בטור מניך |
 ירושלים, ירושלים,
 האירי מניך לבגדו
 ירושלים, ירושלים,
 סחרכותיך אבגך |

מִשְׁפַּט הַגְּמֵל לְכָל, מִשְׁפַּט הַגְּמֵל |
 לְכֹה וְהִכְרִיזוּ בְּקוֹמוֹת, מְרֻאָשֵׁי-הוֹמִיּוֹת הַגְּלִיּוֹת לְבָנִים נֹפְפוֹ, עֲלֵיהֶם
 זִוְחִיּוֹת-פָּז בְּלֶגַל-חֲמָה תִּכְהַיְנָה:
 יֵשׁ מִשְׁפַּט הַגְּמֵל |
 שְׁפָרָה עַל-בֵּית הַרוּחַ, בְּאִישׁוֹן- לִילָה מַחְלוֹם-תַּשְׁתַּוְעִיר יָקִיץ, יִתְבַּלֵּל
 עַל-יָצֵר יִצְעֹר, הַעֲמִידָה לִפְנֵי שְׁחֹר בּוֹלְלוֹ, עָלֶיךָ הָאֵשׁ-זַעַם יִרְקָה-חֹרֶה
 מִחַה: |
 יֵשׁ מִשְׁפַּט הַגְּמֵל |
 וְהָל-יִשְׁכֹּן הַעֲשֵׂק בָּזֵה, פְּקוּדָהּ בַּפֶּתַח וְשִׁמּוֹ הַבְּלִמְדָה, הַבִּיטָה לוֹ אַחֲרָיִךְ
 וְיִשֶׁע הַבְּשׂוּרָה קִסְפָה לְחַשְׁדָּה, בְּשׂוּרָת-חֲנֻחַמִּים:
 יֵשׁ מִשְׁפַּט הַגְּמֵל |
 עֲבָרָה גָּבֹל-תִּינּוֹחַ תִּבְלֵ הַבָּיִת רְחֹמֶיהָ הוֹדִיעַ, יִשְׁמַעָה כָּל עַיִי תִּתְרַד,
 יִדְעוּ שְׂרֵיהֶם, לֹא-תִפְתְּיָהם וְכָל-תִּקְיֵי-בָּה, יִנְאָרָה אִישׁ פֶּגֶר-תִּמִּיד לֹא-יִרְבֶּה
 הַלְבָּבוֹ:
 מִשְׁפַּט הַגְּמֵל לְכָל, מִשְׁפַּט הַגְּמֵל |

קי נתת דמי רוחמים מין דמי דור המדבר - קן ו
 דם כובשי ננצן דמי הוא, קולת וזיבו נח.
 לרב קורא לי השיר העז, מנבינת דם וזשי:
 עלה מהר ודעץ המר, מל-מה-סתרוזה - רע ו

הייליג יוקני מעז נח, מת-מלקח מר לה נר -
 הירבו לה, וזלכבוו לה, וזאילור וזחר.
 ממול פרח עד לבוא חמה וזמדבר בערב,
 חבנול חזורו יד-יה וזאמה עין העב.
 זכבשו ארץ מחזמת-יו וזאחזתם מה,
 זבניחח מנין-עד לחור הקם לכה, חבא ו

ארץ בה יקוים
 כל אשר היט קיוה,
 נכנס כל הנכנס -
 חנע בו עקיבא.
 "שלום לך, עקיבא!
 שלום לך, רבין
 אימה הם הקדושים,
 אימה המכבי?"

אומרים ישנה ארץ,
 ארץ רוח-שמש...
 איפה אוחה ארץ?
 איפה אוחו שמש?
 אומרים ישנה ארץ,
 עמודיה שבעה,
 שבעה כוכבי-לכת
 אציה על כל גבעה.

עונה לו עקיבא,
 אומר לו הרבי:
 "כל ישראל קדושים,
 אתה המכבי!"

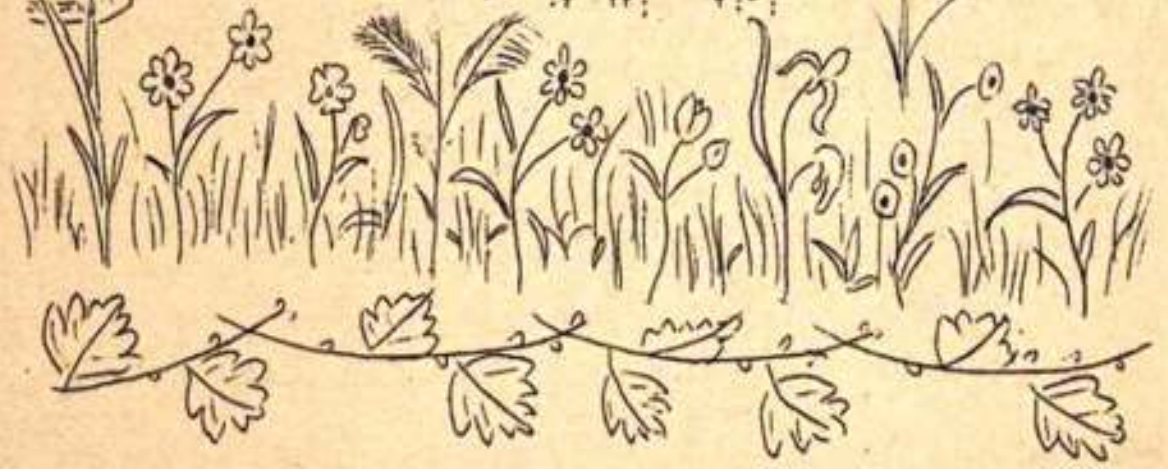

והשפירו וזו גלו והזרו
 זה חרי נשף עלינו נפרמ -
 לא נעבר כל-ההוא
 נשף הנשף עוד נואב לזכה,
 ספקי השלעים - נפיריה לרובה,
 על קרקע העם הבתולות נשמו -
 עוד חמה חנוצן שכינתו.
 הוי, חבו-יז
 נבלה-נא חרי הנשף, נבלהו
 נשמה-ני שכבות האוריה הרגיו
 הוי, בני השמתיסו
 העמיה נת עמכם
 ח ש פ ר א ו ר, ח ש פ ר א

לעזרת העמו לעזרת העמו
 במחוז אל-השחל - באשר נמצאהו
 במיז אל-חבדק - כל אשר לגו ידכנו
 מי צרת השטה הלבבו נבעה -
 והחזנו יאסף, אל-נא נבדילנו
 כל קרבן - יראה, כל פתח - נאמנה:
 אין בודקים גלעו השמנה ו
 כל פליטת הטוב, שריר העז והזורה,
 שהוויר עוד אל הלבנוני פנימה,
 חבו נלקטו לזוהדים נאגרהו
 ועל-נט גיוח וזילנו כרימה;
 וילקטו אלינו יקדם עד-יס
 חיל גדול לעזרת העמו

כי הזה הפחו עבר
 הפשם חלף הלך לו.
 הנאנים נראו בדרך -
 שח הזמיר הביע -
 וקול התור נשמע בארצנו.
 התאנה חנטה פגיה -
 והבפנים נשר נחננו רית.

אספג אליך,
 אסוף כשיבולת,
 שכולת לגורן
 בחג הקציר.
 הלילה לעמק
 אני אזמרה,
 כי אושר באני
 וחנך השיר.

רצה גורלי כי
 אשובה אליך
 מעצב המות,
 מערש השיכול.
 מכל חסדים לי
 אושרתי ביגע;
 לבמוע מימך,
 פתך לאכול.

שדות שבעמק
 קדמוני הלילה
 בריח הזבל,
 ניחוח חציר.
 הלילה לעמק
 אני אזמרה,
 כי אושר באני
 וחנך השיר.

ט
 בֹּרַךְ עָלַי אֶרֶץ בְּרִכָּה
 מִמֶּנִּי שְׂמִיחַ שְׂבִיבוֹ בְּרִכָּה
 לְוַסֵּיךְ מִתּוֹךְ וְשִׁכָּה
 כִּפָּה זְוֹרִיךְ מְשֻׁכָּה
 בִּטְל :

ט
 מִן לְרִאשׁוֹת אֶרֶץ
 שִׁיחֲנוּ בְּרִכָּה בְּדִיצָה
 רֹב דָּגָן וְחִירוֹשׁ בְּהַפְרִיצָה
 קוֹמֵם עֵיר מִתּוֹ חֲפָצָה
 בִּטְל :

ט
 יַעֲסִים צוֹף הָרִים
 סַעֵם בְּמִסְדֵיךְ מְבַחֲרִים
 וְנִוְנִיָּה חֵלֶץ מִמַּגְבְּרִים
 זְמַרְהָ נְנִסִּים וְקוֹל נְרִים
 בִּטְל :

ט
 צִנֵּה שָׁנָה טוֹבָה וּמַעֲסוֹת
 פְּרֵי הָאָרֶץ לְבִאוֹן וּלְחִמְאָרֶת
 עֵיר כְּסוּפָה נוֹחֶרֶת
 שִׁמְחָה בְּיָדֶךָ עֲמֶרֶת
 בִּטְל :

ט
 וְשׁוֹבֵעַ מֵלֶאזְ אֶסְמִינוּ
 הַכֶּעַח תּוֹחֵשׁ יִמִּינוּ
 דוֹד כְּעֶרְכֶךָ הַעֲמֵד שָׁמְנוּ
 בִּן רְנָה שִׁיחֲנוּ
 בִּטְל :

התמידות ברוח בנצח "הגלים חלף חלף לו..."
 להקות-להקות הן מופפות על פני העדות ומגיעות פנפיהן השחורות-לבנות
 בשלנה שלכתית ובוטחה. פה הן ביות, בוקחות ושלוחות, מתי ענה בשנה, חולפות
 ביעף בשמים, וכל אותן כערות בני-העם ושלחנותיהם איבן נובעות להן...
 רעה התמידות הז' ניסן, פה חור-ההיב הבודש, הננוה. מל הבריאה ללאה
 פריחה ולבלבה: העלורים והחשים אשר בעדמות השתבלות והולכות ובהן ירשק
 חרוץ לשמה. בבו יומרים כל האילנות עטורים בעדי נאה ריחנית וענבה זום-
 זום עליז של הבורים, האפסיות, זבובי-קלף הפרפרים מנור באורים: הם יום-
 רים, שרבי המבוי, קלף לקץ, מנעו זל נעו, ללשך מן הדבש, לחוץ מן הארץ
 שבמחר הגביעים, וכנפיהם עמוסות זבוב-זבוב, זבוב פרחים - מרימת השנובה הז'
 פניה...

איזו סמפוניה על ריחותו ריח מתוק השומר נשם מן הפרנס המורה, ריח
 נה זכוב שמור המפז, ריח חם ובליל על לחם טרי מן התמציות הלוחות הז'
 הבו בסדרון-החדר, וכל הלם שאיז הריח המביב את במי הדגן האציר.

על חכלה שמיך הבימי נא, אמת,
 כורחיה עוד כרובי העלוטן;
 את לא תאמיני, אוחן הי נשימת
 מולדת עמל ושלוח.

ג.

מפרומים ברכת יורדת,
 פרי אומה בשמחה,
 עם מאז את המולדת,
 שה אדם לאדמת.
 אדמה - נחיה חייך,
 אדמה - נחג חבך,
 נאחו בשושין,
 נארג בארץ-גן. אדמת, אדמת...
 יח של חכלה - השמים,
 אי בוכה תאבדתי?
 חסלת - עמל כפיים,
 כוכבתי - עבודה,
 עבודה - מזון תפארת,
 עבודה - טובה שלם,
 וחלכדת בשרשתי -
 חי, אומה ודומת, עבודה, עבודה...

וד הלילה, רב שירנו הבוקע לשמים,
 שובי שובי, הורחנו, מחזעת שבעתיסן
 שובי, שובי ונסוב, כי דרכנו אין לה סוף,
 כי עוד נמשכת השדשות,
 כי לבנו לה אחר מעולם ועדי-ער,
 כי עוד נמשכת השדשות.

ג.

אל חבך, נבונין כוחותינו עוד לא חמו.
 שובי, שובי אל בניך, חלף דור עליך קמו
 שובי, שובי ונסוב...
 אנחנו שרים לך, מולדת ואתה,
 את שיר השירים לפסל;
 כל עוד תאז ולבבנו פנימה,
 תחינו שירך לא יחול.
 ברחנו מנבר בעוני חבלי-תה,
 שמרנו תפארת דך לך;
 אנחנו פנינו דך לאמת, לאמת,
 אנחנו חלנו לך.
 זכרי כי נשמענו ללכת קדימת,
 לבנו יגל לך הסוד:
 אנו רוצים לאחוז יומך, אמת,
 אנחנו רוצים בך לחיות.

כל יצור שריר כאלו
 או שריר לחבל כאלו
 יחד נחרו בחלם
 לטויון ולבולט
 לטויון ארץ בעלם
 לצבילת עולת ארצות
 לא יולד לקרב עוד סדר
 וכל ארץ חסרת

התעלה

אם עשה מהם חרין שובב
 אם הם לא חרין חלל
 עד עולם נאחז חרין חולצת
 אלו לך בקרב ובטל

אם חרות ליבד וחברוע לעמל
 לילה חרין שחריר בערות עמק יזרעאל
 אל מלמטה ולבנה מעל
 מביט אלמא עד נהלל

מה, מה לילה מליל
 דממה ביזרעאל
 נוחה עמק, חרין חסרת
 אנו לך חסרת, נוחה עמק

אם חרבן חנווע, שיר חרב מליל
 זרחי ארצי ושדוניה, זרח עמק יזרעאל
 חבורן חרין וחטולל
 מביט אלמא עד נהלל

מה, מה
 אומל בהר הנבווע, סוס דוחר חלל אל
 קול זעקת עץ גרות חסרת עמק יזרעאל
 מי ירח זמי זה סוס נהל
 בין ביה חלמא ונהלל

מה, מה לילה מליל
 דממה ביזרעאל
 נוחה עמק, חרין חסרת
 אנו לך חסרת, נוחה עמק

בין חרית, בין חרית יזרח ארצנו
 אנו נעמילת אל חרין
 החטולל נסחר חסרתנו
 חרין רבה חרין לחסרת

לך אל שחר חלב חסרת
 לך לחמלה נשאנו ראש
 אנו יאמנו עם דבלי חרין
 את חסרת בעיר לחסרת

לי החולצת בית חרין
 לך העבילי שחלתי עץ
 חנוכי במלוח גומי כחמא חרין
 אל חסרת לחסרת

חרין נובה לי, גוע וביה
 אח מדליקת לי חט חרבלין
 לילה חרין
 ריה חרין

יה שמים עץ מעלי
 חרין שחרות
 דבורה שחרות
 חלמא, חלמא, עד חרין

קומה אנו, קומה חרין
 אל חסרת, חרין חרין
 חרין חרין ראש, חרין חרין חרין
 יך אל יך, אל חסרת
 יום עמק, יום יזרח
 אנו נחן חט אל חרין
 חן חסרת חרין חרין -
 בחרין חרין

ז
 חרין חרין חרין
 חט גדול חרין חרין
 אש יזרח חרין
 חרין חסרת, חרין חרין חרין
 וחסרת, חרין חסרת
 חרין חרין חרין
 חט, חקוש, חרין חרין חרין
 חסרת חסרת
 ונדליקת חרין, חרין חט חסרת
 בחלמא יזרח חרין חרין חרין

נעמילת, נעמילת, נעמילת לחרין
 חט חט חט חרין
 עד ששוב יזרח
 עד שזרחו חרין
 דמא חלל חלל, עד ששוב יזרח
 חט, חקוש, חרין חרין חרין

חם סדור פסק כוללתו, ככל ששמו נחשו
כאשר זכינו לסדר זרנו כן נזכה לעשותו
זך שובן מעונה קומם קהל עדת מי סנה
בקרב נהל נחשי כנה פדוים לאיון ברנהו

עוד לא אגיד תקוחנו,
חוקה אגודת הלמים,
להיות עם נחשי ברננו
זרץ ציון וירושלים

כל עוד בלבב פנימה
נש יהודי הנמיה
ולשוננו קורח קדישה
עין לאיון צופיה -

לשנה הבאה בירושלם

